

ประวัติศาสตร์นิพนธ์ในครึ่งหลังของศตวรรษที่ 19

ยุโรปในครึ่งหลังของศตวรรษที่ 19 แสดงถึงการที่กลุ่มนชนชั้นกลางขึ้นมามีอำนาจ ซึ่งเป็นกลุ่มนับสนุนลัทธิชาตินิยมและประชาธิปไตย ประเทศต่าง ๆ กลายเป็นประเทศอุดสาหกรรม ประชากรในระยะนี้ก็เพิ่มขึ้นเกิดมีชนชั้นกรรมกร ฝ่ายนายทุนมีความสนใจในลัทธิจักรวรรดินิยม ในขณะที่สหภาพแรงงานของกรรมกรพยายามรวมกันเรียกร้องให้มีการปฏิรูปทางการเมืองและสังคม เยอรมันในช่วงนี้เป็นยุคของบิスマาร์คซึ่งได้รวมเยอรมันเสนอถึงชัยชนะของลัทธิชาตินิยม บิสมาร์คริเริ่มการปฏิรูปสังคมพลังทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมมีอิทธิพลต่อวิถีการทางวัฒนธรรม ซึ่งรวมถึงประวัติศาสตร์นิพนธ์ด้วย

เยอรมัน

นักประวัติศาสตร์กลุ่มปรัสเซีย

ต้นศตวรรษที่ 19 โนโปลேยน มีอำนาจสูงสุดได้ล้มจักรวรรดิโรมันอันศักดิ์สิทธิ์ลงในค.ศ. 1806 และก่อตั้งสมาพันธ์รัฐแห่งไร์ชขึ้นมาแทน ชาวเยอรมันเจิงเกิดความรู้สึกชาตินิยมในขณะเดียวกัน มติของที่ประชุมกองเกร斯แห่งเวียนนาได้ให้มีการก่อตั้งส์มาพันธ์รัฐเยอรมันขึ้น โดยผู้แทนจากอostenreich เป็นประธานของสมาพันธ์เยอรมันตลอดไป เนื่องจากแต่เดิมในคริสต์ศาสนาของเยอรมันนี้ไม่ได้ ดังนั้น ตั้งแต่กลางศตวรรษที่ 19 ได้มีกลุ่มนักวิชาการต่าง ๆ เขียนยกย่องเชื้อชาติเยอรมันโดยจงรักยิ่ง ราชวงศ์โอเนนซอลเลินแห่งปรัสเซีย นักประวัติศาสตร์กลุ่มนี้เรียกว่า นักประวัติศาสตร์กลุ่มปรัสเซีย นักประวัติศาสตร์กลุ่มปรัสเซียคือกลุ่มที่แยกจากนักประวัติศาสตร์กลุ่มรังเก และเป็นกลุ่มนักประวัติศาสตร์ที่ได้รับอิทธิพลจากเยอรมัน นักประวัติศาสตร์กลุ่มปรัสเซียได้แก่ ดาห์ลามานน์, ไซเบล, ดรอຍเซน และไทร์ซเก

ฟริดริช คริสตอฟ์ ดาห์ลามานน์ (ค.ศ. 1785-1860)

โดยทั่วไปยกย่องเขาเป็นบิดาของนักประวัติศาสตร์กลุ่มปรัสเซีย แต่ก็มีความเห็นว่าผู้ที่ควรเป็นบิดาของนักประวัติศาสตร์กลุ่มปรัสเซียควรจะเป็นฟอน ไซเบล เนื่องจากไม่อาจนับ ดาห์ลามานน์ เป็นนักประวัติศาสตร์ชั้นหนึ่งได้ เพราะดาห์ลามานน์เป็นนักโมฆะชวนเชือเกี่ยว กับอักษร เช่น ภาษาเยอรมันและเป็นนักแปลภาษาอังกฤษมากกว่า

ระหว่าง ค.ศ. 1812-1829 เขารับบทบาทเป็นอาจารย์สอนที่มหาวิทยาลัยคิล ต่อมาเป็นเลขานุการของขุนนางชเลสวิก-โอลสไตน์ ใน ค.ศ. 1830 นิบูร์และดาว์ลามานน์ ขัดแย้งกันด้วยเรื่องการปฏิริวติ ค.ศ. 1830 ซึ่งแต่เดิมทั้ง 2 มีความเห็นคล้ายกัน นิบูร์ประณามการที่รัฐบาลยอมต่อฝ่ายปฏิริวติและถือว่า ดาว์ลามานน์กลยุทธ์เป็นนักการเมืองที่ใช้แต่อารมณ์มากกว่าเหตุผล ส่วนดาว์ลามานน์ถือว่าการปฏิริวติคือการปฏิริบุริยา แต่เมื่อมีการปฏิริวติเกิดขึ้นในเมืองกอตติงเงน เขาระบุให้ปราบ ดังนั้น ดาว์ลามานน์เป็นเพียงนักทฤษฎีมิใช่นักปฏิริบุริญาชื่นชมในรัฐธรรมนูญของอังกฤษ และเกลียด ฝรั่งเศสเหมือนชาวเยอรมันทั่วๆไป เขายังคงความเห็นว่าการที่ฝรั่งเศสเกิดปัญหาทางการเมืองเนื่องจากขาดสถาบันกษัตริย์ซึ่งมีขุนนางที่มีพื้นฐานรองรับ ค.ศ. 1833 เมื่อพระเจ้า อร์вин ออกสัตส์ ลบล้างรัฐธรรมนูญแอนโน瓦ร์ ดาว์ลามานน์และเพื่อนร่วมงานอีก 6 คน ก่อการประท้วง ทำให้ทั้งกลุ่มถูกเนรเทศใน ค.ศ. 1837 ตั้งแต่ ค.ศ. 1837-1842 ดาว์ลามานน์อาศัยอยู่ที่ໄลป์ซิก และจีนา เขียนประวัติศาสตร์ ใน ค.ศ. 1842 เขายังคงเป็นอาจารย์สอนประวัติศาสตร์และการเมืองที่บอนน์

ในการประชุมรัฐสภาแห่งชาติที่แฟรงค์เฟิร์ต ค.ศ. 1848 ดาว์ลามานน์เป็นสมาชิกของคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ เขายังเสนอเอกสารของเยอรมันภาษาเยอรมันภาษาไทยได้การนำของปรัสเซีย แต่ ล้มเหลวเมื่อเขากลับบอนน์เข้าร่วมมุ่งเขียนประวัติศาสตร์ที่ส่งเสริมความรู้สึกชาตินิยม

ดาว์ลามานน์เขียน History of English Revolution (ค.ศ. 1844)

ดาว์ลามานน์ เขียน History of English Revolution (ค.ศ. 1844) และ History of the French Revolution (ค.ศ. 1845) งานทั้ง 2 ขึ้นดังกล่าวถือว่า เป็นงานโฆษณาชวนเชื่อเท่านั้น เขากล่าวว่าชาวเยอรมันต้องการอำนาจมากกว่าเสรีภาพ และทางที่ทำให้มีอำนาจโดยการบุกรุกในระบอบราชอาณาจักรไทยเท่านั้น ทำให้เขามีอิทธิพลต่อเยาวชนเยอรมันมาก

เอนริช ฟอน ไซเบล (ค.ศ. 1817-1895)

ไซเบล เป็นลูกศิษย์ของรังแก ใน ค.ศ. 1841 เขายังคงพิมพ์งานสัมมนาที่ได้เด่นของเขาก็คือ History of the First Crusade ต่อมาเขาย้ายจากกลุ่มรังแก และจัดเป็นผู้นำของนักประวัติศาสตร์กลุ่มปรัสเซียคนหนึ่ง ไซเบลถือว่า ประวัติศาสตร์คือเครื่องมือของการเมืองเขาวิจารณ์ที่รังแก มิได้ใช้หลักการนี้ เขายังคงเป็นนักประวัติศาสตร์เยอรมันจะต้องมีความสำนึกรักในความเป็นชาติ และการเมืองนั้นก็คืออาชีพโดยธรรมชาติของนักวิชาการ

ไซเบล ได้เข้าประชุมรัฐสภาที่แพรงค์เพิร์ตใน ค.ศ. 1848 ด้วย ซึ่งเข้าต่อต้านการก่อตั้งสาธารณรัฐเยอรมัน เขากล่าวว่า “รัฐนี้ทำลายสิ่งของ หลังจากนั้นไซเบลยิ่งอธิบายความมากขึ้น และเลิกสนใจประวัติศาสตร์สมัยกลาง แต่หันมาสนใจปัญหาปัจจุบันเพื่อให้ชาวเยอรมันเห็นอันตรายในการใช้นโยบายรุนแรงและอันตรายจากการปฏิวัติ เขาระบุใน History of the French Revolution โดยตีการปฏิวัติครั้งนี้ เพื่อป้องกันการขยายลัทธิความรุนแรงมายังเยอรมัน แล้วพยายามพิสูจน์ว่าฝรั่งเศสไม่มีความสามารถทางการเมือง งานชิ้นนี้เขาได้รับความช่วยเหลือจากการรัฐบาลหัวก้าวในยุโรป เช่น ปรัสเซีย ออสเตรีย และฝรั่งเศส ให้โอกาสเข้าเข้าไปค้นคว้าในกองบรรณสารได้สะดวก อย่างไรก็ตามฟอน ไซเบล ยังไม่ใช่กลุ่มปฏิวัติอย่างเช่น ไทรัชเก เขายังต้องการให้ประชาชนเห็นว่าจำเป็นจะต้องมีรัฐบาลกลางที่ไม่ใช่ของกลุ่มหัวรุนแรง โดยการใช้ปฏิวัติฝรั่งเศสเป็นแบบอย่างว่าไม่ควรจะปฏิบัติอย่างไร

ต่อมา ฟอน ไซเบล เขียน History of the Revolutionary แทนที่เขาจะเขียนเกี่ยวกับปารีส หรือการขัดแย้งในฝรั่งเศส เขากลับเขียนเกี่ยวกับอิทธิพลของการปฏิวัติที่มีต่อประเทศในยุโรป ว่าเหตุการณ์ในปารีสมีส่วนแบ่งแยกไปแลนด์ ลัมเลิกจักรวรรดิโรมันอันศักดิ์สิทธิ์อย่างไร ผลงาน เช่นนี้มีส่วนขยายวิชาประวัติศาสตร์ของเยอรมันให้กว้างออกไป ฟอน ไซเบล ลดความสำคัญของนักปฏิวัติลง เขายังพยายามชี้ให้นักเรียนยมในเยอรมันเห็นว่าการปฏิวัติฝรั่งเศสเป็นเหตุการณ์ที่อันตรายและเตือนให้นักเรียนยมอย่าเลียนแบบฝรั่งเศส

ในขณะที่เข้าเขียนหนังสืออยู่ ฟอน ไซเบล ยังมีบทบาทในการเมืองแม้ว่าเขานับสนุนราชวงศ์ไฮเดนซอลเลิน แต่เขาก็ต่อต้านบิスマาร์คในสภานิติบัญญัติ แต่เมื่อปรัสเซียมีชัยต่ออสเตรียใน ค.ศ. 1866 เขาก็มาสนับสนุนบิสมาร์ค ฟอน ไซเบล กล้ายเป็นผู้นำของกลุ่มเสรีนิยมแห่งชาติ โดยบิสมาร์คสนับสนุนเขาอย่างเต็มที่ ค.ศ. 1874 เขาได้เป็นผู้อำนวยการกองบรรณสารแห่งปรัสเซีย ซึ่งเขาได้จัดพิมพ์เอกสารต่าง ๆ ขึ้น

งานชิ้นสุดท้ายของเขามีชื่อ The Founding of the German Empire by William I (ค.ศ. 1889-1894) วีรบุรุษของหนังสือเล่มนี้คือ บิสมาร์ค ฟอน ไซเบลสร้างผลงานเด่นอีกเรื่องคือการก่อตั้งวารสารทางประวัติศาสตร์ขึ้นมา รังเกเคยจัดพิมพ์มาก่อนแต่มีทุนน้อยจึงล้มเหลว ส่วน ฟอน ไซเบล ก่อตั้งใน ค.ศ. 1859 มีหัวข้อ “การก่อตั้งจักรวรรดิเยอรมัน” ของรังเกสนับสนุนมากขึ้น กล้ายเป็นวารสารทางประวัติศาสตร์ที่เด่นของโลกตะวันตกเล่มหนึ่ง

จอห์น ถุสตาฟ ดรอยเซน (ค.ศ. 1808-1884)

ดรอยเซน เป็นชาวปรัสเซีย ไม่ใช่ลูกศิษย์ของรังเก เมื่อนักประวัติศาสตร์ในกลุ่มปรัสเซียคนก่อน ๆ ดรอยเซนได้เป็นอาจารย์ประวัติศาสตร์ในมหาวิทยาลัยเบอร์ลินตั้งแต่ ค.ศ. 1859-1884 เขาเขียนanyak ของราชวงศ์ไฮเอนซอลเลินใน History of Prussian Policy โดยการค้นคว้าจากกองบรรณสารปรัสเซีย ซึ่งต่อมาเขาเป็นผู้อำนวยการต่อจากдаห์ลmann

ดรอยเซน เน้นว่าปรัสเซียมีเป็นผู้นำของชาติเยอรมัน ประวัติศาสตร์ของปรัสเซียมีความแผลงอยู่ในด้าเออง เนื่องจากมิใช่เป็นชาติตเตอร์อย่างใด แต่ดรอยเซนได้กล่าวถึงกำเนิดของกษัตริย์ปรัสเซียมและเน้นว่าเป็นการพัฒนาของชาติเยอรมัน เขายืนยันว่าชาวยุโรปนี้ต้องทำให้ราชวงศ์ไฮเอนซอลเลินยิ่งใหญ่ ดังนั้นงานชิ้นนี้มีแต่ความจำเอียง สนใจแต่เฉพาะนโยบายต่างประเทศของปรัสเซียมโดยไม่สนใจเจตต่อนนโยบายภายใน ตลอดจนสภากฎหมายทางเศรษฐกิจและสังคม ดรอยเซนวิจารณ์จิตวิสัยของรังเกว่าเป็นจิตวิสัยที่จะอุปถัมภ์

ไอนริช ฟอน ไทร์ชเก (ค.ศ. 1834-1896)

ไทร์ชเกมีเชื้อชาติพสมระหว่างแซกโซนและສلاف เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยในเยอรมนี และได้รับอิทธิพลของดาห์ลmann ค.ศ. 1867 เขายืนยันว่าเป็นอาจารย์ที่ไฮเดลเบิร์ก และที่มหาวิทยาลัยเบอร์ลินจาก ค.ศ. 1874 จนถึง ค.ศ. 1896 ในระหว่าง ค.ศ. 1871-1888 เขายืนยันว่าเป็นสมาชิกสภาไรชสตัดกากรลุ่มนับสนุนบิสมาร์ค

เมื่อจะศึกษาไทร์ชเกต้องวิเคราะห์ 3 ด้าน คือในฐานะเป็นครู นักการเมือง และนักประวัติศาสตร์ เขายืนยันว่าเป็นนักพูดที่ดี ความคิดทางการเมืองของเขานี้เป็นที่ประจักษ์ในรูปการบรรยายบทความต่าง ๆ มีลักษณะเป็นนักปลุกระดมมากกว่าเป็นนักประวัติศาสตร์ ไทร์ชเกเองยอมรับว่าตนเองเป็นผู้รักชาติมากกว่าเป็นนักประวัติศาสตร์ ไทร์ชเกคล้ายเชเกลยกย่องรัฐ เขายืนยันว่ารัฐคือสังคมที่มาร่วมกันเพื่อทำสิ่งที่ดี ไม่ใช่สิ่งที่ดีไม่ใช่สิ่งที่ดี ไทร์ชเกเองยังคงรักชาติและต้องการให้ความเคารพ และส่งความคือความดีสูงสุดของรัฐที่มีอำนาจ เขายืนยันว่า “Our Age is an age of war, our age is an age of iron.....If the strong prevail over the weak...It is an indisputable law of life” เขายืนยันว่า “Our Age is an age of war, our age is an age of iron.....If the strong prevail over the weak...It is an indisputable law of life” เขายืนยันว่า “Our Age is an age of war, our age is an age of iron.....If the strong prevail over the weak...It is an indisputable law of life” เขายืนยันว่า “Our Age is an age of war, our age is an age of iron.....If the strong prevail over the weak...It is an indisputable law of life” เขายืนยันว่า “Our Age is an age of war, our age is an age of iron.....If the strong prevail over the weak...It is an indisputable law of life”

เข้าเขียน History of Germany in the Nineteenth Century มีฐานะเทียบเท่างานของมิเชอเล เมดคอเลย์ ทั้ง ๆ ที่มีข้อบกพร่องคือเป็นงานที่เขียนอย่างลำเอียง ใส่armor มากเกินไป แต่มีรูปแบบการเขียนและภาษาที่ดี เขามิใช่นักประวัติศาสตร์ที่ดี แต่เขาเป็นนักเขียนที่ดี ดังนั้นงานของเขามีจึงมีอิทธิพลต่อการประวัติศาสตร์นิพนธ์เยอร์มันอย่างมาก แต่เขามีอิทธิพลต่อประชาชนทั่วไป เมื่อไทร์เกสันชีวิตใน ค.ศ. 1896 นักประวัติศาสตร์กลุ่มปรัศน์เชียก์จบหมัดสินลง

مار์กซ์ (ค.ศ. 1818-1883)

มาร์กซ์เป็นลูกชายของหน่ายความในไร์นแลนด์ เขายังเป็นกลุ่มหัวรุนแรงจึงต้องหลบหนีไปอยู่ที่ปารีส ทำให้เขารู้จักกับเอนเกล ทั้ง 2 ร่วมงานกัน แต่มาร์กซ์ใช้ชีวิตส่วนใหญ่ในอังกฤษ มาร์กซ์เป็นผู้ก่อตั้งลัทธิคอมมิวนิสต์สมัยใหม่ ทำให้มีผู้สนใจศึกษาด้านนี้ จึงมีแต่วิชาการเท่านั้นที่ศึกษางานของมาร์กซ์ในแง่ปรัชญาประวัติศาสตร์ มาร์กซ์เป็นนักทฤษฎีและส่งเสริมการปฏิรูปตั้งแต่ศตวรรษ 1840 จนกระทั่ง ค.ศ. 1883 เขายังได้อิทธิพลจากปรัชญา จิตนิยมของເເගෙල¹ โดยมาร์กซ์มาดัดแปลงนำเอารัตถุนิยมมาใส่แทนปรัชญาจิตนิยมของເເගෙล เรียกว่าวัตถุนิยมวิภาควิธี ความคิดต่อต้านศาสนาจากฟ่าวาบاد ส่วนของอังกฤษเขายังได้อิทธิพลจากนักเศรษฐศาสตร์คลาสสิกโดยเฉพาะของริคาร์โด ทฤษฎีการพัฒนาไปสู่สิ่งที่ดีกว่าทฤษฎีของดาวริน และสภาพเศรษฐกิจของอังกฤษในระยะนั้น ส่วนฝรั่งเศสเขายังได้อิทธิพลจากนักสังคมนิยมยูโรเปียน การปฏิรูปที่เกิดในฝรั่งเศสจากล่าสุดได้ว่าลัทธิมาร์กซ์เป็นผลของการปฏิรูปอุตสาหกรรมและการปฏิรูปทางการเมือง มาร์กซ์เขียน Paris Manuscripts (ค.ศ. 1844) ยกย่องฟ่าวาบاد, Holy Family (ค.ศ. 1845) โอมต์ເເගෙล German Ideology โอมต์ฟ่าวาบادและวิเคราะห์สิ่งที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางประวัติศาสตร์ 2 เล่มหลังนักวิจารณ์มาร์กซ์มักจะละเลย Critique of Political Economy Communist Manifesto (ร่วมกับเอนเกล, ค.ศ. 1848) และ Capital (ค.ศ. 1867-1894) ปรัชญาของเขายังแสดงความคิดของเขาว่ายังแนวคิดเป็นผลงานหลังค.ศ. 1850 อย่างไรก็ได้ ปัจจุบันนี้นักวิจารณ์ของมาร์กซ์ได้ให้ความสนใจแก่งานชิ้นตั้น ๆ มากรขึ้น

ปรัชญาของมาร์กซ์สืบทอดให้ความสำคัญแก่ประวัติศาสตร์มาก ผลงานของมาร์กซ์ได้กระตุ้นให้คนสนใจทั่วไปและพรรคการเมืองอื่น ๆ ต่างก็เกลี่ยดซังลัทธินี้มากกว่าสิ่งใด ในศตวรรษที่ 20 ทัศนะของมาร์กซ์ต่อประวัติศาสตร์อาจแบ่งเป็น 3 ช่วง

- ประวัติศาสตร์คือขบวนการของการพัฒนาสู่ความเป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์ ปรากฏใน Paris Manuscripts เขามองในแนวอุดมคติ แต่ในปัจจุบันเขาวิจารณ์ความคิดนี้รุนแรงใน ค.ศ. 1859

1 George Fasel. *Modern Europe in The Making, from French Revolution to The Common Market* (New York: Dodd, Mead & Co., 1974), p.70.

มาร์กซิวารณ์ใน Critique of Political Economy ว่าความคิดเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของเขาก่อน ๆ นั้นเป็นเพียงยุคก่อนประวัติศาสตร์ ต่อมาเขามีแนวโน้มอ้างถึงเป็นทันสมัยมากขึ้น

2. ประวัติศาสตร์เป็นผลการกระทำของบุคคลและกลุ่ม โดยได้แรงผลักดันจากความต้องการของตนเองในสถานการณ์หนึ่ง ๆ เขายังไม่ได้รับการยอมรับว่าประวัติศาสตร์เกิดขึ้นได้อย่างไรมากกว่าความหมายของประวัติศาสตร์ที่มีต่อมนุษย์

3. ประวัติศาสตร์คือขบวนการทางธรรมชาติที่เกิดขึ้นโดยเป็นไปตามกฎของอย่างปรากฏในงานของมาร์กซ์ที่ชื่อ Critique of Political Economy และใน Capital มาร์กซ์กล่าวว่ามนุษย์สร้างประวัติศาสตร์ ประวัติศาสตร์คือการดำเนินการของมนุษย์ที่ดำเนินไปตามจุดประสงค์ของตน แต่จุดประสงค์ของมนุษย์คนหนึ่งมักจะขัดกับอีกคนหนึ่ง ผลก็คือสิ่งที่เกิดขึ้นมักจะตรงกันข้ามกับสิ่งที่มนุษย์ต้องการ เองเกลอกล่าวว่า แรงผลักดันของมนุษย์มีความสำคัญเพียงอันดับรอง ดังนั้นเราจะต้องดูปัจจัยอื่น ๆ ที่อยู่เบื้องหลังแรงผลักดัน เองเกลสรุปว่ามีกฎของอย่างคุณประวัติศาสตร์อยู่ “That the course of History is governed by general laws”

รากฐานของลัทธิมาร์กซิสต์

จอร์จ ลิชแ昏 ผู้เชี่ยวชาญในลัทธิมาร์กซิสต์กล่าวว่าเป็นการยากที่จะประเมินผลของการของเยอเกลและของมาร์กซ์เข้าด้วยกัน เนื่องจากเยอเกลชี้ทางที่ให้เห็นโลก แต่มิได้นอกทางที่จะทำให้อธิบายจัดการสิ่งที่เขาเห็น มาร์กซ์ได้เขียนในกลางทศวรรษ 1840 ว่า “นักปรัชญาได้เพียงแต่ตีความหมายในโลกต่าง ๆ กัน แต่จุดสำคัญคือการเปลี่ยนมัน” มาร์กซ์จึงแตกต่างจากเยอเกลหลายข้อที่สำคัญคือเป้าหมายของประวัติศาสตร์ เยอเกลถือความคิดเป็นศูนย์กลางของกิจกรรมของมนุษย์ ส่วนมาร์กซ์ถือความคิดเป็นเพียงผลิตผลอีกอย่างของมนุษย์และเป็นผลสะท้อนโดยตรงของสภาพทางวัฒนธรรม ดังนั้นความคิดจึงไม่เป็นอิสระจากทางด้านวัฒนธรรม นอกจากนี้ข้อแตกต่างอีกประการคือเกี่ยวกับคน คนของเยอเกลเป็นนักคิด คนของมาร์กซ์เป็นกรรมกร ทำให้ปรัชญาของมาร์กซ์ได้ชื่อว่า วัตถุนิยมวิภาควิธี

วัตถุนิยมวิภาควิธี มีภูมิปัญญาใดบ้าง

1. กฎไถอาเล็กติก ว่าด้วยสิ่งที่เกิดขึ้น 2 สิ่งรวมในที่เดียวกัน ก่อนเข้าใจกฎไถอาเล็กติก ต้องเข้าใจว่ากฎนี้เป็นกฎการขัดแย้ง เช่นสารมีข้อขัดแย้ง ลบ อยู่ด้วยกันจะมีทั้งกฎดึงดูดและกฎผลักดัน เขานำความคิดวิทยาศาสตร์มาใช้ เช่นสังคมนายทุน มีกรรมการและนายทุน ซึ่งขัดแย้งกันมาร่วมกัน เพราะต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน

2. กฎของ การสูญเสียและการเกิดใหม่ กฎไ道าเล็กติกประกอบด้วย บทตั้ง บทเยิ่ง และบทสรุป บทเยิ่งจะปฏิเสธ บทตั้งต่อมาเป็นบทสรุป ดังนั้นบทสรุปปฏิเสธบทตั้ง กฎแบบนี้ปฏิเสธ 2 ครั้ง ขบวนการขัดแย้งจะก่อเกิดสิ่งใหม่ ในจำนวนมากกว่าเดิม

3. กฎการเปลี่ยนปริมาณเป็นคุณภาพ การเปลี่ยนทางวัตถุจะเปลี่ยนในแบบปริมาณ แต่พอถึงจุดหนึ่งจะเปลี่ยนแบบโดดมาเป็นคุณภาพ เช่นน้ำเมื่อร้อนขึ้นจาก 30°C-60°C ปริมาณเปลี่ยน แต่มาถึง 100°C ก็กลายเป็นไอ ทางสังคมก็เช่นกันมีการเปลี่ยนไปเรื่อยๆ เช่น สังคมศักดินาพอถึงจุด ๆ หนึ่ง ก็จะกระโดดมาเป็นสังคมนายทุน การกระโดดดือการปฏิริหติ²

4. การเกิดของชีวิต สิ่งมีชีวิตในโลกเกิดจากกฎ 3 ข้อ ดังกล่าว

5. ความสำนึกและสภาพจิตใจ เกิดเมื่อชีวิตมารอยู่ในชั้นสูง เกิดมีความสำนึกหรือความรู้สึกต่อสิ่งแวดล้อม เมื่อมีความสำนึกแล้วจะเกิดสภาพจิตใจที่คิดอะไรได้เข้าใจในตัวเอง และกำหนดโชคชะตาของตนเอง³

จากหลัก 5 ประการ มาร์กซสรุปว่าโลกนี้เป็นวัตถุ แล้วเขาก็ตั้งทฤษฎีวัตถุทำให้ประวัติศาสตร์เปลี่ยนไปตามหลักการวัตถุนิยมทางประวัติศาสตร์

วัตถุนิยมทางประวัติศาสตร์

แม้ว่ามนุษย์ต้องใช้แรงงาน เพื่อมนุษย์ทุกคนไม่ได้ทำงานทุกคน ตามประวัติศาสตร์ มีมนุษย์บางกลุ่มมีชีวิตอยู่โดยอาศัยแรงงานผู้อื่น ทำให้เกิดนายและทาส นายทุนและกรรมกร มาร์กซ์ถือว่าสิ่งที่ตัดสินพยติกรรมในสังคมคือปัจจัยในการผลิต ได้แก่ทุน เครื่องมือและที่ดิน ปัจจัยในการผลิตกำหนดความสัมพันธ์ของมนุษย์ในสังคม จึงเกิดชนชั้นในสังคมขึ้น ทุกสังคมจะมี 2 ชนชั้น คือผู้ได้เปรียบและผู้เสียเปรียบ

ประวัติศาสตร์คือประวัติการต่อสู้ระหว่างชนชั้นปราชญาใน Communist Manifesto ชนชั้นได้เปรียบจะชุดรีดชนชั้นเสียเปรียบ จนถึงขั้นลดความเป็นมนุษย์ ผลกระทบคือการขัดแย้ง ในสังคม แล้วก็ก่อเกิดโครงสร้างของชนชั้นแบบใหม่ ดังนั้น การต่อสู้ระหว่างชนชั้นเป็นสิ่ง ผลักดันให้เกิดการพัฒนาจากยุคหนึ่งไปสู่อีกยุคหนึ่ง เป้าหมายก็คือสังคมที่ไม่มีชนชั้น มาร์กซ์ มีจุดมุ่งมั่นที่จะแสดงสิ่งต่อไปนี้

² ดร.ธวัช มงคลพงศ์ คำบรรยายวิชาสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

³ อ.อุชัย กันธเสว คำบรรยายวิชาทฤษฎีการเมืองตะวันตก มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

1. ชนชั้นมีส่วนเกี่ยวข้องการพัฒนาของการผลิต
2. การต่อสู้ระหว่างชนชั้นจะทำให้นำไปสู่เผด็จการโดยชนชั้นกรรมมาซีพ
3. เพด็จการโดยชนชั้นกรรมมาซีพเป็นจุดเปลี่ยนนำไปสู่สังคมที่ไม่มีชนชั้น

มาร์กซ์ถือว่าหน้าที่ของประวัติศาสตร์คือการค้นหาภูมิคุณพุทธิกรรมของสังคมของมนุษย์และภูมิคุณพุทธิกรรมสังคมในอนาคต การตีความหมายทางประวัติศาสตร์ด้วยหลักการคุณลักษณะนี้อยู่บนฐาน 2 ประการ คือ การต่อสู้ระหว่างชนชั้น และเศรษฐกิจเป็นฐานของประวัติการณ์ในสังคมทุกประวัติศาสตร์ของมาร์กซ์เป็นทุกประวัติการณ์ความก้าวหน้า ประวัติศาสตร์ชนชั้นหนึ่งจะเจริญกว่าชั้นเดิม เช่นสังคมฟิวตัลเป็นสังคมดีกว่าสังคมทาส สังคมนายทุนดีกว่าสังคมฟิวตัล ฯลฯ ประวัติศาสตร์ของแต่ละยุคจะมีเม็ดพิชแห่งการทำลายอยู่ในตัวมันเอง และมีการสร้างยุคใหม่ โดยแต่ละยุคได้มีส่วนสร้างความเจริญแก่อารยธรรม ดังนั้นปรัชญาประวัติศาสตร์ของมาร์กซ์เป็นการทำนายล่วงหน้า เพียงแต่มาร์กซ์แตกต่างจากสาสนาก里斯ต์ก็คือเขาวางผลในโลกนี้ ในขณะที่เอกลักษณ์ไม่ยอมทำนายอนาคตมาร์กซ์ทำนายทั้งการปฏิวัติและสภาพสังคมหลังการปฏิวัติ

มาร์กซ์เป็นนักคิดที่มีความคิดริเริ่ม และยังสามารถรวมเอาความคิดหลายกระแส เช่นปรัชญาเยอรมัน สังคมนิยมของฝรั่งเศส ความคิดทางเศรษฐกิจมาเข้าด้วย งานของเขากลุ่มทุกด้านประวัติศาสตร์ โครงสร้างสังคม เศรษฐกิจและการเมือง และความคิดของมาร์กซ์มีอิทธิพลในศตวรรษที่ 20 มาก

ชาร์ลส์ เอ เปียด นักประวัติศาสตร์อเมริกัน กล่าวว่ามาร์กซ์ทำให้นักประวัติศาสตร์ไม่สนใจการเมืองอย่างเดียว แต่มาร์กซ์เขียนประวัติศาสตร์ไว้น้อยมาก อย่างไรก็ได้ ประวัติศาสตร์มิได้เปลี่ยนแต่ในทางดีแต่ทางเดียวการที่มาร์กซ์ถือเศรษฐกิจสำคัญต่อวิวัฒนาการทางประวัติศาสตร์ 100% จริงอยู่เศรษฐกิจมีส่วนสำคัญแต่ในบางกรณี แต่การเปลี่ยนประวัติศาสตร์อาจเนื่องจากกรณีอื่น เช่น การเมือง ความคิด สังคม เรื่องเนียร์สูปว่าชีวิตมีเพียงหนึ่งแต่ชีวิตหนึ่งมีหลายด้าน โซเรส นักสังคมนิยมฝรั่งเศสว่า เมื่อมาใช้กับประวัติศาสตร์นินพนธ์ก็ต้องลงทะเบียนมาร์กซ์ เขายอมรับชีวิตมนุษย์มีความสับสนจนไม่อาจลดมาใช้กับหลักเศรษฐกิจเพียงหลักเดียว นักประวัติศาสตร์กลุ่มเศรษฐกิจ

ก่อตั้งโดย ลูกวิก ฟ่าวบาก และคาร์ล มาร์กซ์ นักประวัติศาสตร์เศรษฐกิจของเยอรมันนี คือ วิลไฮล์ม รอสเซอร์ (ค.ศ. 1817-1894) เขายืนยันว่าเศรษฐกิจของรัฐบาล เข้าต้องการค้นหาผลลัพธ์ที่ดีที่สุด

ที่กำหนดในเรื่องเศรษฐกิจ ตลอดจนค่าน้ำความเกี่ยวพันระหว่างสถาบันทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง แล้วจึงรวมประวัติศาสตร์ และเศรษฐกิจโดยกüpพื้นฐาน

กุสตาฟ ชมอลเลอร์ (ค.ศ. 1838-1917)

เป็นอาจารย์สอนเศรษฐศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยเบอร์ลิน เขายังเป็นผู้นำปัญญาชนแห่งยุค เขาเขียนประวัติศาสตร์อุตสาหกรรมขนาดเล็กของเยอรมนี เขายื่นเรื่องว่ารูปมืออิทธิพลต่อเศรษฐกิจ มากกว่าเอกชน เขายื่นบทความ Social Relations and Social Progress (ค.ศ. 1875) ซึ่งเขาเขียน ในขณะที่ขัดแย้งกับไทรชเก เรื่องชนชั้นกรรมกรและสังคมนิยม ชมอลเลอร์ และอาจารย์มหาวิทยาลัยอื่น ๆ ที่มีความคิดคล้ายกันถูกเรียกว่า “นักสังคมนิยมจอมปลอม” เนื่องจากเรียกร้องให้รัฐบาลปฏิรูป นักธุรกิจและผู้นำนักการเมืองประณามความคิดของเข้า อย่างไรก็ได้ ชมอลเลอร์ และกลุ่มของเขายังพยายามเสนอโครงการอุตสาหกรรม การพัฒนาที่สำคัญในช่วงนี้ การใช้วิธีการวิจารณ์หรือวิธีการวิทยาศาสตร์กับประวัติศาสตร์

การเขียนประวัติศาสตร์ของอังกฤษและฝรั่งเศสในปลายศตวรรษที่ 19 ได้รับอิทธิพล หลายประการมาจากการแรกคือ ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ การแพร่ขยายของลัทธิ-เสรีนิยม ลัทธิชาตินิยม การพัฒนาของลัทธิจักรวรรดินิยม ตลอดจนปัญหาเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งเป็นผลจากที่ได้กล่าวไปเป็นประเทศอุตสาหกรรม การพัฒนาที่สำคัญในช่วงนี้ การใช้วิธีการวิจารณ์หรือวิธีการวิทยาศาสตร์กับประวัติศาสตร์

ในขณะที่รังเกิดได้ว่างรากฐานประวัติศาสตร์แบบวิทยาศาสตร์ วิธีการของเขามีเพียง ทั่วไป ในฝรั่งเศส มี ออลาร์ด, พัสเตล เดอ บูลังค์ และโมโนด ในอังกฤษมี การ์ดิน และสตับบ์ส มีการใช้วิธีการสัมมนา และกำหนดวิธีการวิเคราะห์วิจารณ์ทำให้ค่อนข้าง แยกประวัติศาสตร์ ออกจากวรรณคดี มีการเขียนเฉพาะเรื่องมากขึ้น ผู้เขียนประวัติศาสตร์กล้ายเป็นผู้ที่ได้รับการศึกษาในมหาวิทยาลัยมากกว่าเป็นนักประวัติศาสตร์สมัครเล่น ตลอดจนมีการขยายการเขียนประวัติศาสตร์ออกเป็น วัฒนธรรม เศรษฐกิจ ศาสนา และสังคม นอกเหนือนี้ยังมีการสนใจในเรื่องสมัยกลาง ซึ่งเป็นผลจากอิทธิพลของกลุ่มนักประวัติศาสตร์ในแนวโน้มเดิม

ฝรั่งเศส

เริ่มมีการเขียนแบบวิทยาศาสตร์ในศตวรรษ 1860 เรื่องที่นิยมเขียน คือ ประวัติศาสตร์ การปฏิวัติ ซึ่งนิยมเขียนกันตั้งแต่ครั้งแรกของศตวรรษที่ 19 แล้ว แม้ว่า อเลกซิส เดอ ทอก-เกอวิลล์ (ค.ศ. 1805-1859) เป็นคนสมัยครั้งแรกของศตวรรษที่ 19 แต่วิธีการเขียนของเขาก็เกี่ยวกับ การปฏิวัติมีลักษณะเป็นการวิจารณ์สมัยใหม่ ค.ศ. 1835 เขายืนยัน Democracy in America และ

เขียน L'ancien Régime (พิมพ์ 1856) เขาร่าเรนและค้นคว้าอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะในกองบรรณาธิการตามแหล่งต่าง ๆ เขายื่นอ้างว่า การปฏิรูปเป็นการสืบท่องจากการปกครองในระบบเก่า การปฏิรูปมีการเปลี่ยนแปลงน้อยกว่าที่เข้าใจกัน และมีความน่ากลัวน้อยกว่าที่นักเขียนบางคนเขียน ข้อสรุปของเขายังคงเป็นที่ยอมรับของนักประวัติศาสตร์ในเวลาต่อมา หนังสือของเขายังคงเป็นที่นิยมใช้กันอยู่ในปัจจุบันส่วนอินโปลีท เอ เทน (ค.ศ. 1828-1892) เขายังคงเป็นอิทธิพลของนักประชุมโดยเฉพาะรุสโซ ในชุดการปฏิรูป เขายังคงตีเกียวกับชาโคแบงอย่างไรก็ได้ที่การของเขายังไม่เป็นวิทยาศาสตร์

อัลฟอง ออลาร์ด (ค.ศ. 1849-1928)

เขายังคงร่วมการปฏิรูปอย่างมีระบบ แม้ว่าเขายังได้รับการฝึกมาทางวรรณคดีมากกว่าทางประวัติศาสตร์ก็ตาม เขายังคง The French Revolution : A Political History, 1789-1804 (พิมพ์ ค.ศ. 1901) เขาร่วมเวลาคันคัว 20 ปี เขายังคงตีการปกครองระบอบเก่า และชื่นชมในการปฏิรูปและดังต้อง เขายังคงแต่เดินทางเมืองและมีความจำเอียง แต่ก็ยังยอมรับว่าเขายังคงเป็นนักประวัติศาสตร์ของการปฏิรูป

ในฝรั่งเศส มีสถาบันชื่อ Ecole Des Chartes ที่มีการศึกษาประวัติศาสตร์สมัยกลางอย่างมีระบบ นักประวัติศาสตร์ที่สำคัญคือ พัสเตล เดอ บูล็อง (ค.ศ. 1830-1889) เขียน The Origin of Feudalism เขายังคงใช้เวลา 2 ปี ในกรีซ รวบรวมหลักฐานที่ไม่ได้พิมพ์ เขายังคง The Ancient City (พิมพ์ ค.ศ. 1864) เป็นเรื่องของสมัยโบราณ แล้วหันมาสู่สมัยกลาง เป็นเรื่องต่อต้านเยอรมัน ระยะนี้มีการตีความหมายจุดกำเนิดของ ระบบศักดินา อよ 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเยอรมันและโรมัน เขายังคงบกความว่าการที่เยอรมันบุกฝรั่งเศสในศตวรรษที่ 5 มีได้ทึ่งอิทธิพลใดแก่สถาบันแห่งฝรั่งเศส ความคิดของเขายังคงถูกตั้งข้อไว้ไม่ได้เป็นของใหม่ หากแต่ได้เขียนแล้วในผลงานเล่มอื่นของเขายังคงเน้นว่า ลักษณะ ระบบศักดินา จะเกิดขึ้นแม้พากชาวน่าเยอรมันไม่ได้บุกเข้ามา

ชัช โซเรส (ค.ศ. 1859-1914)

เป็นนักสังคมนิยมชาวฝรั่งเศส ค.ศ. 1903 เขายังให้รัฐบาลตั้งกรรมการรวบรวมหลักฐานการปฏิรูปที่กระจัดกระจาย โซเรส เป็นประธานคณะกรรมการร่วมกับ ออลาร์ด, ลาวิส และไซโงโนบส มีการพิมพ์ Cahier ค.ศ. 1789 โซเรส เขียนประวัติศาสตร์การปฏิรูป ค.ศ. 1789 เป็นงานที่ได้รับการยกย่องมาก

อัลเบิร์ต โซเรล (ค.ศ. 1842-1906)

ศึกษาภูมายในค.ศ. 1866 เข้ารับราชการในกระทรวงต่างประเทศ 5 ปีต่อมาเข้าเป็นอาจารย์สอนวิชาประวัติศาสตร์ที่ École de Paris งานที่สำคัญคือ Europe and the French Revolution (4 ชุด) เป็นผลการค้นคว้าจากกองบรรณสารในฝรั่งเศสและยุโรป เขาระบุนักการเมืองระหว่างประเทศของการปฏิวัติ เขาระบุว่าส่วนรวมในระหว่างการปฏิวัติ มีใช้เป็นความประณานของฝรั่งเศส ที่จะเผยแพร่หลักเกี่ยวกับการปฏิวัติ และมีใช้ความต้องการของประเทศในยุโรปที่มุ่งทำสังคมเพื่อคงไว้ซึ่งสถาบันกษัตริย์ของฝรั่งเศส ออสเตรีย ปรัสเซียและรัสเซีย โซเรลสนใจไปแลนด์มากกว่าชาติกรรมของพระเจ้าหลุยส์ที่ 16 จัดเป็นงานชั้นสำคัญเกี่ยวกับประวัติศาสตร์การทุกข์ของการปฏิวัติ

โซเรล สรุปว่าประวัติศาสตร์องค์กุชช์และฝรั่งเศสแตกต่างกันเนื่องจากในฝรั่งเศสมีมุขและกษัตริย์ต่อต้านระบบพิวเดล ส่วนในอังกฤษมีนางหัวหน้าและชนชั้นกลางต่อต้านกษัตริย์ ฝรั่งเศสมุ่งการรวมอำนาจปักครอง ส่วนอังกฤษกระจายอำนาจปักครอง อังกฤษไม่มีปัญหาในเรื่องการถูกกรุกราน ซึ่งตรงกันข้ามกับฝรั่งเศส

อังกฤษ

นักประวัติศาสตร์กลุ่มอ็อกซฟอร์ด

ในเยอรมนีและฝรั่งเศส มหาวิทยาลัยเป็นผู้นำในเรื่องประวัติศาสตร์นิพนธ์ แต่เมืองอังกฤษของอังกฤษ 2 แห่ง คือมหาวิทยาลัยอ็อกซฟอร์ดและเคมบริดจ์ มีไดสน์ใจประวัติศาสตร์สมัยใหม่มากนักในต้นศตวรรษที่ 19 เมื่อจะเริ่มมีการสอนกันมาตั้งแต่ใน ค.ศ. 1724 ชาวอังกฤษยังถือว่าประวัติศาสตร์สมัยโบราณเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคลาสสิกที่สุภาพบุรุษชาวอังกฤษต้องศึกษา แต่ถือว่าประวัติศาสตร์โบราณนี้เป็นสาขาระบบโบราณคดี ในต้นศตวรรษที่ 19 มีนักศึกษาประวัติศาสตร์จำนวนน้อย และนักศึกษาชาวอังกฤษไม่สามารถอ่านภาษาเยอรมันได้ จึงขาดความรู้เกี่ยวกับความก้าวหน้าของงานเขียนประวัติศาสตร์ของเยอรมัน การสอนอยู่ในมืออาจารย์ 2-3 คน ซึ่งอาจารย์เหล่านี้สนใจในหลายวิชา และต่างมุ่งหวังตำแหน่งทางศาสนามากกว่า นอกจากนี้มีการสอนเกี่ยวกับศาสนา ก่อนจะศึกษาในอ็อกซฟอร์ดและเคมบริดจ์ มากก่อให้เกิดใน ค.ศ. 1871

อังกฤษเพิ่งมาร่วมหลักฐานทางประวัติศาสตร์อย่างมีระบบในต้นศตวรรษที่ 19 กิบบอนเสนอให้ตั้งคณะกรรมการเพื่อพิมพ์เอกสารประวัติศาสตร์สมัยกลางของอังกฤษ

และเข้าเสนอ จอนน์ พิงเกอร์ดัน เป็นบรรณาธิการ แต่เมื่อเข้าตายก็มีได้มีผู้สูญใจ ค.ศ. 1800 เริ่มมีการตั้งหน่วยงานรับผิดชอบในการจัดเก็บรักษาเอกสารทางประวัติศาสตร์ แต่ยังไม่มีนักประวัติศาสตร์ที่แท้จริงรับผิดชอบจนกระทั่ง ค.ศ. 1825 ในค.ศ. 1830 มีนักประวัติศาสตร์โจน์ ลีฟ์ สมพาของเอกสารของอังกฤษ ทำให้มีการตั้งคณะกรรมการที่เข้ามายังในค.ศ. 1836 แต่เลิกไปในค.ศ. 1837 จึงไม่มีการเก็บหลักฐานอย่างมีระบบ จนกระทั่งกลาสคอฟฟาราชที่ 19 จึงมีนักประวัติศาสตร์มาให้ความสนใจ เขามีชื่อ วิลเลียมส์ สตับบ์ส ประวัติศาสตร์นิพนธ์ของอังกฤษเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงในระหว่างค.ศ. 1859-1867 เริ่มมีคำว่า “นักประวัติศาสตร์” กลุ่มอ็อกซ์ฟอร์ด ซึ่งเป็นผลงานของ วิลเลียมส์ สตับบ์ส (ค.ศ. 1825-1901) เขานำใจในประวัติศาสตร์สมัยกลาง งานชิ้นแรกคือ Registrum Sacrum—Anglicanum เขาริบเดือน 10 ปี เขียนขึ้นมาเป็นงานชิ้นสำคัญเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ศาสนา เขายังจัดพิมพ์เอกสารต่างๆ พร้อมกับพิมพ์คำนำ สตับบ์ส ถือว่าประวัติศาสตร์คือ “Something worth knowing for itself and the truth’s sake” งานชิ้นสำคัญของเขามีชื่อ Constitutional History of England มี 3 ชุด (ค.ศ. 1874-1878) เป็นงานชิ้นเยี่ยมที่เขียนแบบวิเคราะห์ เขานั้นความต่อเนื่องของประวัติศาสตร์อังกฤษ ความคิดของเขาก็เกี่ยวกับกำเนิดของเมือง ทำให้เป็นที่ถูกถกเถียงเรื่อยมา การเปลี่ยนความคิดใหม่นี้นี่เองจากเขาริบเดือน 10 ปี ให้หลักฐานใหม่ โดยใช้ Germania ของตาชีตุส ตลอดจนใช้งานทางภาษาเช่นเรื่อง Beowulf เขาริบเดือน 10 ปี ออกจากอ็อกซ์ฟอร์ด ค.ศ. 1884 เพื่อรับตำแหน่งทางศาสนา นับว่าเป็นการสูญเสียอย่างใหญ่หลวง ของวงการประวัติศาสตร์นิพนธ์ของอังกฤษ

ฟรีแมน, อี็ดเวิร์ด ออคสตัส (ค.ศ. 1823-1892)

เขาริบเดือน History of Federal Government และ History of the Norman Conquest of England ค.ศ. 1884 เขายังเป็นอาจารย์ในอ็อกซ์ฟอร์ด ฟรีแมนกล่าวว่า “History is past politics, and politics is present History” ฟรีแมนไม่สนใจปัจจัยอื่นๆ ทางประวัติศาสตร์นอกจากการเมือง ยิ่งกว่านั้นเขายังไม่สนใจศึกษาเอกสารฉบับดั้งเดิม แต่จะดันคว้าเฉพาะหนังสือที่เขามีอยู่เท่านั้น เขายังไม่รู้เรื่องบุคคลที่เขามีอยู่เท่านั้น สมาคมแห่งนิติคุณและสถาปัตยกรรม อีกด้วย

อย่างไรก็ดี เขายังเป็นคนซึ่งมีสัตย์และนักคิดที่สำคัญ ในเรื่องการศึกษาและหัวสมองแล้ว ฟรีแมนเป็นรองแต่ สตับบ์ส เท่านั้น เขายังเป็นผู้ยกเลิกการแบ่งบุคคลทางประวัติศาสตร์ เขายังคงอุปถัมภ์ทางประวัติศาสตร์ และยกเลิกเครื่องกีดขวางบุคคลทางประวัติศาสตร์ ซึ่ง สตับบ์ส ต่อต้านและถือว่าควรศึกษาเดียวบุคคลแยกจากกัน แม้ฟรีแมนจะเป็นนักชาตินิยม แต่เขายังไม่ได้เขียนลงในหนังสือ และพยายามเขียนบุคคลที่เขามีอยู่ เช่น ชาลล่า, โรมัส เบกเกต อย่างเป็นกลาง เขายังไม่ยอมปล่อยให้จินตนาการมีบทบาทในหนังสือของเขายัง

ชาنمวลด รอว์สัน การ์ดิน (ค.ศ. 1829-1902)

เป็นผู้เชี่ยวชาญประวัติศาสตร์อังกฤษในศตวรรษที่ 17 เข้าเยียน History of England from 1603-1660 และ The First Two Stuarts and The Puritan Revolution, 1603-1660 เขามีความเห็นว่าพระคริการเมืองของอังกฤษเกิดขึ้นระหว่างการขัดแย้ง การ์ดิน สรุปว่า การปฏิรูปของพวกพิวาริตันเป็นผลของการขัดแย้งระหว่างทฤษฎีการปกครอง 2 ทฤษฎี คือ ทฤษฎีกษัตริย์และทฤษฎีรัฐธรรมนูญ

นักประวัติศาสตร์กลุ่มเคนบริดจ์

เซอร์ จอห์น อาร์ ชีลี (ค.ศ. 1834-1895)

เข้าเยียน Life and Times of Stein ศึกษาการพัฒนาของเยอรมนีในยุคโนปเลียน เขียน Expansion of England (ค.ศ. 1883) เป็นหนังสือเกี่ยวกับลักษณะการติดนิยมของอังกฤษ การขัดแย้งกับฝรั่งเศสในศตวรรษที่ 18 อีกเล่ม The Growth of British Policy แต่ยังไม่สมบูรณ์

ชีลี สอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์เกือบ 25 ปี แต่ไม่ใช่เพราะความสามารถทางวิชาการ เขายังใช้การสอนหนาใจขึ้นของเขากับอ้างบทเรียนจากประวัติศาสตร์และการเมือง เขายังเน้นในประวัติศาสตร์การเมือง

ลอร์ด แอคตัน (ค.ศ. 1834-1902)

จัดเป็นผู้วางรากฐานนักประวัติศาสตร์กลุ่มเคนบริดจ์ไม่มีนักประวัติศาสตร์สมัยใหม่ คนใดที่เขียนน้อยแต่มีชื่อเสียงมาก เช่นลอร์ด แอคตัน บิดาลอร์ด แอคตันเป็นชาวอังกฤษ มารดาเป็นชาวเยอรมัน มารดาของเขาร่วมงานครั้งที่ 2 กับลอร์ด แกรนวิล แอคตันมีลักษณะเป็นสากล โลก เขายังได้รับการแต่งตั้งเป็นอาจารย์สอนประวัติศาสตร์สมัยใหม่แทน ชีลี ทำให้เป็นที่สนใจมาก เนื่องจากการเขียนของเขามีน้อย และไม่เคยมีงานเขียนเป็นเล่มเลย แต่เขายังคงเป็นวิชาการมาเกือบ 40 ปี และมีส่วนเกี่ยวกับการต่อสู้ทางศาสนา ตลอดจนคุณค่ายกับรัฐบุรุษมากมายไม่แพ้บัญญาชนอื่น ๆ ของยุโรป โดยที่เขามีเชื้อสายคริสต์เยอรมันคริสต์อังกฤษ และได้รับการฝึกแบบเยอรมัน ทำให้เขานำบรรยายภาษาของลักษณะนานาชาติเข้าสู่มหาวิทยาลัย การวิจารณ์

ใน ค.ศ. 1886 เริ่มมีนิตยสารชื่อ English Historical Review ลอร์ด แอคตัน เขียนบทความชื่อ German Schools of History บทความนี้ทำให้นิตยสารนี้มีชื่อเสียงทั่วยุโรปต่อมาใน ค.ศ. 1895 เขายังได้รับการแต่งตั้งเป็นอาจารย์สอนประวัติศาสตร์สมัยใหม่แทน ชีลี ทำให้เป็นที่สนใจมาก เนื่องจากการเขียนของเขามีน้อย และไม่เคยมีงานเขียนเป็นเล่มเลย แต่เขายังคงเป็นวิชาการมาเกือบ 40 ปี และมีส่วนเกี่ยวกับการต่อสู้ทางศาสนา ตลอดจนคุณค่ายกับรัฐบุรุษมากมายไม่แพ้บัญญาชนอื่น ๆ ของยุโรป โดยที่เขามีเชื้อสายคริสต์เยอรมันคริสต์อังกฤษ และได้รับการฝึกแบบเยอรมัน ทำให้เขานำบรรยายภาษาของลักษณะนานาชาติเข้าสู่มหาวิทยาลัย การวิจารณ์

ประวัติศาสตร์ที่นับถือคาดอลิกเป็นสิ่งใหม่เข้าเป็นผู้กระตุ้นให้นักศึกษาค้นคว้าในการบรรยายของเข้า เข้าพยาบาลทำลายสิ่งที่อาจารย์รุ่นก่อน ๆ ได้ผูกมัดตัวเองโดยกล่าวว่าประวัติศาสตร์คือ การเมืองในอดีต

Politics and History are interwoven, but are not commensurate. Ours is a domain that reaches farther than affairs of state. It is our function to keep in view and to command the movement of ideas, which are not the effect but the cause of public events.

แอคตันสอน 2 วิชา ซึ่งมีการจัดพิมพ์เมื่อเขาสิ้นชีวิตแล้ว คือ ประวัติศาสตร์สมัยใหม่ ตั้งแต่สมัยฟื้นฟูศิลปวิทยาการจนถึงสมัยก่อนการปฏิวัติฝรั่งเศส เป็นวิชาสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี แม้ว่าจะกล่าวเกี่ยวกับเหตุการณ์มากกว่าความคิดต่าง ๆ แต่หัวใจของเรื่อง คือ ความก้าวหน้าของมนุษยชาติที่มุ่งสู่เสรีภาพ อีกวิชาหนึ่งคือการปฏิวัติฝรั่งเศส เขากล่าวว่าการใช้อำนาจเด็ดขาด เป็นเรื่องน่าสนใจกว่าวิชาแรก นอกจากนี้แอคตันยังมีส่วนในการจัดทำ Cambridge Modern History

สวิสเซอร์แลนด์

ชาคอบ คริสตอฟ์ เบอร์คอาร์ดต์ (ค.ศ. 1818 - 1897)

เป็นนักประวัติศาสตร์วัฒนธรรมที่ยิ่งใหญ่ในศตวรรษที่ 19 ศึกษาเทรวิทยาประวัติศาสตร์และศิลปะที่ บาเซล เบอร์ลิน เข้าเยือน Civilization of the Renaissance in Italy (ค.ศ. 1861) แต่หนังสือเล่มนี้มีชื่อเสียงในปลายศตวรรษที่ 19 เป็นงานในสาขาประวัติศาสตร์วัฒนธรรม เป็นการบรรยายและวิเคราะห์จิตใจของยุคทั้งยุค ทำให้หนังสือเล่มนี้เป็นตัวอย่างของการใช้จิตวิทยาสังคมกับการเขียนประวัติศาสตร์ ผู้สืบແน渭ต่อจากเขามี จอห์น ฮุยซิงก้า นักประวัติศาสตร์ชาวอังกฤษ

ในหนังสือเล่มนี้ เบอร์คอาร์ดต์ ได้ศึกษาอยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการในทุกแห่งทุกมุม แต่เขากล่าวว่า ไม่ใช่แค่การศึกษาอยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการในตัวของมัน แต่เป็นการศึกษาใน上下 context คือ กำหนดของลัทธิปัจเจกชนนิยม ซึ่งตรงกันข้ามกับสมัยกลางที่มีกลุ่มคนแต่ละบุคคลอยู่ อยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการนี้ บุคคลต้องการเรียนรู้ทุกอย่างในโลก ลัทธิปัจเจกชนนิยมเกิดจากการมีชีวิตอยู่ในเมือง การฟื้นฟูวิทยาการคลาสสิค ความเสื่อมของประเพณีนิยม และอำนาจนิยม ตลอดจนแนวโน้มสู่ความเป็นมาตรฐาน มีผู้วิจารณ์ เบอร์คอาร์ดต์ ว่ายกย่องอยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการมากเกินไป ตลอดจนขาดความรู้เกี่ยวกับสมัยกลาง อย่างไรก็ได้ก็ยังคงเป็นงานชิ้นสำคัญที่สุดชิ้นหนึ่งเกี่ยวกับอยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการ